

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

ВОКЗАЛ

ЖИТТЯ

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Сто думок
на перехресті

ОЛЕКСАНДР
ЛУК'ЯНЕНКО

Поетичні мандри

Полтава

2018

**УДК 84(4УКР)6-5
Л84**

Лук'яненко О. В.

Вокзал життя: Сто думок на перехресті.
Поетичні мандри. Полтава:
Видавництво "Сімон", 2018. 112 с.

ISBN 978-966-2989-82-3

До видання полтавського літератора увійшли твори інтимної, громадянської та філософської лірики, у яких порушуються питання любови, влади, віри та пошуку життєвих орієнтирів. Для широкого кола поціновувачів художнього слова.

ISBN 978-966-2989-82-3

© Лук'яненко О. В., текст, 2018
© Домненко Т. В., ілюстрації, 2018
© Видавництво «Сімон», 2018

**тобі,
із ким
стояв
на колії
життя**

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Вокзал життя мигтить від силуетів –

Прожиті дні стрибають у вагон:
Валізи мрій, надій, авторитетів
Забили вщент залюднений перон.

А я ходжу і між розпухлих клунків,
Немов скупій, збираю крадькома
Тепло обіймів, солод поцілунків
І дрізки снів про те, чого нема...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Достигає день у гроні літа;
Ніч карбує урожайний крок.
Розлюбити теж потрібно вміти.
Я ж згубив це вміння між зірок.

Із серпом безсоння у правиці
Обжинаю пам'яті жита:
Хай іще хоч трохи колоситься
Так і недоцвіла теплота.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

У серця торбинці

З дитинства несучи, мов святиню,
Окраєць пошани
За кожен подвижницький труд.
Але через вінця
Хлюпоче ядуче жаління,
Коли шарлатани
Освіту затоптують в бруд.

Учителю в ноги
Ішли в Галілею вклониться.
На грішній планеті
Учителем кликатись – дар.
А в нас – педагоги!..
В науці майстрів – одиниці,
Не другий, то третій
Тут блазень, казкар і лихвар.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Шепоче осінь, наче від Матвія:
«Не май скарбів, де владарює тлін...»
Моє ж кохання вітер не розвіє.
Воно, хмільне, забуло часу плин.

||=[10]=||

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Підлесники у вуха скиглять: «Слава!..»

А за дверима чується: «Ганьба!..»

В чиїх руках і бёрло, і держава,

Із тих утричі запита юрба.

Настане мить – загуркотять тирани.

Зрадіють брути. При роботі кат.

Але народ ще довго свої рани

Цілити буде, як впаде диктат.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Застигли святі біля Бога
Під сьайвом охрещених бань.
Пізнати б без зайвих шукань:
Життя без любови – убоге.
Але без утрат і вагань
Закрита до правди дорога.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Хочеш правди?.. В кожного своя.

Ось моя тобі не до смаку.

Ми за неї, мов прудке хлоп'я,

Боремо незгодних на віку.

Ну а згодом стука мудрість в дім.

Як даси їй віку мідний гріш,

Розумієш: правда, наче дим, –

Там стовпом, де палахтить сильніш.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Сонях сонця там десь тихо тоне,
Де у вовні хмар біліє даль.
А в душі кохання напівтони
Розливає пам'яті рояль.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Ви знов до Мене з розпачем і сумнівом?

Душа у грудях сходиться на крик?

Незатишно? Образливо і сумно Вам?

Ну що ж... Проходьте... Я до того звик...

Напевне, Вам здається, мить пропаща ця?

Це - найщиріша, непорочна мить!..

Загоїться. Утішиться. Пробачиться.

Я вислухаю. Тільки не мовчіть!..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

В прозорі прости́ні ранкової імли
Нагі каштани кутають свій сором...
Що ж необачними настільки ми були,
Щоб цю любов повипити так скоро?..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Життя – вистава знаних фарисеїв.

Вхід вільний, вихід теж без засторог.

У цісарів, лакеїв та плебеїв

Ув очі сміх – за очі некролог.

Жар лестоців такий, що в горлі сухо.

Із вуст в уста течуть одні меди.

Сказати ж правду вголос чи на вухо,

Як хочеш роль, – Господь не приведи...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Зазирає ніч мені у душу,
Миготить очима ліхтарів,
Ніби я їй сповідатись мушу
Про любов, в якій не догорів.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Нерозбірливий час

Диха вовком голодним у спину,
І біжить слід у слід –
Без передиху, без співчуття.
Все рясніше чимраз
Сиплю днів крижану горобину
З повних кетягів літ
У долоні стрімкого життя.

Скільки впало в траву
Ягідок недозрілих ілюзій?!
Скільки вітер струсив
До землі перезрілих надій?!
Не рахую. Живу,
Поки поруч є віддані друзі,
З ким не раз пригубив
З цих плодів животворний настій.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Душа рояля підглядає в зал,
Коли концерт тривожно б'є у струни.
А в пам'яті, немов прадавні руни,
Сплелись розлука і кохання шал.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Чи Бог скаже: «Що ж, тягни білет іще...»,

Як довчу життя цього урок?

Ні. Спитає: «Як душі веретище,

Зіткане з гріхів, мов із ниток?

Чом тону в сумніві, як в повені?

Марнував надії та любов,

Бо шляхи до неба вибруковані

Не лише камінням молитов?»

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Старий асфальт вмивається дощем,

І ліхтарі милуються в калюжі.

На думці спомин, в серці дивний щем:

Коханці й у розлуці не байдужі.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Я не благаю Вашої любови,
Скупих пожертв уваги і жалю.
Я – емоційний вигук в лоні мови.
Живу як вірю. Вірю як люблю.
Не самотійний. Але й не службовий.
Коли потрібно – в речення вкладусь.
І не змінюсь. Свої ланці «любови»
Запропонуйте іншому комусь.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

**Рік на зиму вертає невпинно,
Смуток кігті об душу дере;
А кохання мого горобина
Палахтить між скелетів дерев.**

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Розкладаю життя на полиці:
Зошит мрій, фоліанти страхів,
Сто томів на сто дві таємниці,
Неозвучених суджень архів,
Стоси справ, що вершив гарячково,
Кривд і прощень нотатки стрункі,
І початий часопис любови.
Там ще є десь пусті сторінки.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Нема для Бога «пізно» чи «зарано».

Всьому свій час для кожного із нас.

Веди ж мене, мов дзвони, за тумани,
Де жар сердець від смутку ще не згас.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Закінчилось кохання? Не вірю.
Бо любов – то не пляшка вина,
Щоб її пригубити до дна
І сказати: «Не п'ю понад міру...»
Це не збурені води потопу,
Що зійшли геть, як всесвіт воскрес.
Зникла втіха. Відцвів інтерес.
А кохання ж – змінило подобу.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Ми – сліпі канатоходці у житті.
Ідемо кудись зі страхом впасти.
В самоті. Над пустотою. В висоті.
Без знання про строк топання рясту:
Кому вік, чи надцять весен, кому мить.
Нам лише дають в хитанні руку.
І коли ж під нами світ не мерехтить,
Ми йдемо самі. Вже без принуки.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Цінуй що є. Усе твоє – момент, не більше.

Як ув останнє, обіймай і говори.

Таких картин ніхто, крім нас, вже не напише

І не змішає так чуття у кольори.

Сьогодні день. Сьогодні ніч. Сьогодні я є.

І поруч щастя. Поруч ласка. Поруч ти.

Куди ж летить ця тиха мить? Ніхто не знає.

А завтра ж просто може зовсім не прийти...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Зима хова, немов коштовну згадку,
Зів'ялий лист у мерзлий живопліт...
...А після нас лишається хоч цятка
На полотні чиїхось довгих літ?
Хоч відгомін в симфонії емоцій?
Хоч блискітка поміж плеяд облич?
Чи ми як пил – здіймемося на кроці,
І нас несе без сліду навсібіч?..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Треба вміти казати «ні».

«Ні» – собі, ворогам і ближнім,

Всім теперішнім і колишнім,

Всім в опалі, всім на коні...

Треба вміти казати «так».

«Так» – для мрій, для розрад, любови,

Бо вони – наших доль остови,

Наших буднів пікантний смак.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Що не день – марудна чергова халепа.

А робота ж може бути від душі!

А тобі говорять: «Сій-но!.. Так не треба...

Варто ось від крапки – і он до межі».

Люди-буквоїди... Люди-мрієгуби...

По зразку на сотню дрібок на сто днів...

Аж слівце із перцем вперто гупа в губи.

Випустив би. Тільки б хто з них зрозумів?..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Ми шукаємо путь без кінця,
Серед чистого поля заблудні.
І, як потяг, стукочуть серця
У холодний метал наших буднів.
Дві душі – два світи – я і ти –
Поміж мороку дві жирандолі –
Будуть тліти і стиха іти
Паралельно по коліях долі.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Чи ти чекаєш на мене? Ні.
А я на тебе? Не знаю нині.
Мої чуття десь лежать на дні
Морів душі, неначе скарб у скрині.
Заріс коралом жадання бриг.
Слань самоти оплела вітрила.
А в сундуці бурштином застиг
Солодкий час, коли ми любили.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Любов у нас самих.
З утроби. Із колиски.
Це капітал душі
На вічний депозит
З відсотками утіх,
З натхненням замість зиску,
Без строку і межі,
Без штрафів і без мит.

Любов не йде нікуди.
Так просто думать зручно.
Нас покидають люди,
Мов мандрівці купе,
Апостоли – не юди,
Не зрадники – а учні,
Такі ж як ми – заблуди
У пошуках себе.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

**Питатися, хто чий – пусті дрібниці,
Бо серцю всі кайдани замалі.
Ми – вільні у житті, неначе птиці,
Народжені для лету на землі.
Сьогодні я з тобою і для тебе.
А завтра, може, хтось махне крилом
І відлетить, куди покличе небо...
...Ніхто нічий. Без винятку. Цілком.**

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Якщо ти любиш, то приймай як є,
Бо я не сонце – всіх не обігрію.
Надбита вдача стиха заживе.
Кохання ж не пластична хірургія?..
Ти в моїм серці. Я прийняв туди
Твоїх гріхів гранітні моноліти.
І вже готовий товщі мерзлоти
Щемких страхів і сумнівів зігріти.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Ми в обіймах спліталися лозами,
Рум'яніли у пристрасті маками...
А тепер – в самоті між морозами,
Бо дали десь без умислу маху ми.

Проти ночі цим спомином блисну я,
Сам собі замовляючи жалощі, –
І у ліжко з новою білизою,
Що тепла грішних тіл не пізнала ще.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Я мовчу. І ти мовчиш. Ні звуку.

А в душі розгулює луна,
Дістає самісінького дна
І десь там життю дає спонуку.

Я тобі ні слова не кажу.
Ми і так відкриті наче книги.
Падають умовностей вериги.
Ось і час ступити за межу...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Що ж нас, земних скитальників, судити

За непостійність рішень і хотінь,
Коли й зима не зна, чи холодити,
Чи, мо', птахів будити на теплінь?
Чи сипать сніг, а чи невчасні зливи,
Щоб в паморозі проліски цвіли?..
Прости нас, Боже, за серця мінливі,
Ми ж їхні шальки з рук Твоїх взяли...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Де ти тепер, моя осіння пісне?

Кому даруєш посмішок букет?

В чиє зомліле серце звабно тисне

Твоїх розмов неспішний менует?

Чим ти живеш, моя зимова казко?

В який сюжет заплутуєшся знов?

Чи до лиця нові щоденні маски,

В яких спізнати силишся любов?..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Навчи мене, мій Отче, відпускати

Усе і вся – чим сню, кого люблю.

Навіки. Без вагання. Без жалю,

Як Ти пустив Дитя на суд Пілата.

Дай мудрості пізнати примарність влади.

Дай мужності прийняти власний тлін.

І підведи убогого з колін.

І в руки дай смиренності лампаду,

Щоб шлях життя в її теплі долати.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Реформи?.. Нікчемні суєти...

Кому ж будуть зміни з руки,
Коли у старі кабінети
Вросли невмирущі царьки?
Пасуться, мов зубри у Пущі,
На луках місцевих скарбниць
Так звільна, мов продано душі
За клапті земних багрянниць.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Марна звичка – в молитвах жебракувати,

Гратися із Богом в пана й кріпака.

Найскладніше Небу дякувать за втрати,

Бо крізь їх тумани видимість слабка.

Варто не просити в долі геть нічого.

Все відсутнє просто зайве у житті.

З ким потрібно, знову зйдуться дороги,

На якій би не літали висоті.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Ми себе віддавали без лишку,
Бо в любові були заможні.
А тепер за фасадом усмішки –
Коридори сердець порожні.
Тут луна почуттів об стіну
Викресає крилом пожежі.
Там і грію, коли застигну,
Бутафорські душі одежі.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Б'є молодість у груди,
Неначе у литаври,
Досвідчених предтеч
Штурхаючи у бік:
«Вам час зійти в нікуди,
Незграбні динозаври,
Без марних колотнеч, –
Хай юність творить вік!»

А ті ж бредуть неспішно.
І черга завмирає.
Уже і сам ідеш,
Мов мамонт в голоцен...
І смішно, і невішно,
Але й тебе до краю
Женуть списками теж
Сто молодих племен.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

**Серед зими бракує часом літа,
Хоч виглядали снігу по кутках.
Так із усім. Нам важко зрозуміти
Ціну добра, допоки у руках.**

А втратимо – із келиха печалі
Смакуємо вино душевних мук...
Аби ж ми запопадливо вивчали
Науку втрат з уроками розлук!..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Ліс оголяє абриси готичні.

Завмерло небо на нервюрах крон.

В свій гобелен холодні руки січня

Між яворів вплітають зимній сон.

Вітраж калюжі блиска під ногами.

Немов гаргульї, на гіллі круки.

В недільний ранок тут, мов серед храму,

Бог причащає душі Сам з руки.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Повзла дорога чорна і сувора.

Ставав на неї, то уже й і сам
Ішов ченцем статечним із затвору,
Що править путь назустріч чудесам.

Аж тут мороз. Той шлях – ковзкіший скельця.

Чи не щокрок – то пірует і сміх.
Скидай з нас, зимо, під смішливе скерцо
Побільше масок в непорочний сніг.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

**Розміняю півдолі на дрібноти,
Мов на Сізіфів труд себе прирік:
Сто пригорщей марудної роботи
Із дня у день, із місяця у рік...**

Нутрує гадка: «Може б зупиниться?..
Закинути б чи хоч спочить на мить?..»
Ні. Монотонність – вправності візниця.
Без неї рікам брил не обточить.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Ти чуєш, зимо? Я до тебе йду!
Риплять сніги в тремкій ранковій тиші.
Поки снаги настане, буде йти ще,
А там - в заметів хутро упаду.

Ти ж можеш, зимо, плевели нудьги,
Розлук і кривди скрити під подолом?!
Хай сплять. І зйдуть в травні понад долом
З прощення зерен маки навкруги.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Найлегше стати на порозі

І не робити далі крок
Чи зі страху, ачи в тривозі,
Чи в заграванні – неважливо.
Завмремо в театральній позі
В чеканні милості зірок –
А ті допомогти не в змозі –
І тільки блимають дражливо.

А світ щиріший на пленері –
У барвах, світлі та теплі.
А Небо ближче без містерій –
У діалогові з душею.
І давня мудрість на папері
Тускніє з кроком по землі,
Аби лише відкрили двері,
Хоч петлі й відкрилися іржею.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Коли стану я над прірвою глибокою
Кривди й заздрості, неприйняття й пихи,
Причасти мене, мій Боже, хлібом спокою;
Утамуй вином терпіння всі страхи;
Плином рік мені нагадуй: «Все минається ...»
Дай смирення гір в митарствах самоти.
Але ж раптом поруч правда принижається,
Дай хоробрості в вогонь за неї йти.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Паводок світанку у кімнаті.
В дюнах пледу двоє тет-а-тет.
З осороми зірвані печаті.
Неквапливих доторків вельвет.
Поцілунки жадібні в рамена.
Палахкої втіхи обертон.
Таїна проста і незбагненна.
Грішна яв... удвічі грішний сон...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Спогади, мов птиці неполохані,
Гнізда в'ють на пагіллі душі:
Тут ми – ледь знайомі, тут – закохані,
А у цім кубельці – вже чужі.

Їм у серця кроні всім покрову є:
Не летять і тьохкають у лад.
Може, бо з долонь їх підгодовую
І не хочу, щоб лишали сад?..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Бувають миті – бракне сил для лету,
Пересихає приязні ручай,
Не стачить сонця золотого меду,
І будень п'ється, мов прогірклий чай.

Але ж для свята треба небагацько:
Ковток добра, пашистий мандарин,
І дрібка сміху, кинута зненацька,
І віра, що ти в світі не один.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

З малих років невивчений урок

Чомусь складніше визубрить чимдалі:

Душа згорає, ніби сірничок,
В огні образ, зневіри і печалі.

Найменше зло здиміти до золи –

У пломені комусь маяк та й буде.

Біда іти й не бачити, коли

Навкруг тебе, мов скіпки, тліють люди.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

В тісняхві правил, під модними ношами

Нам облікують немов смертний гріх
Право на подвиг лишатись несхожими
Між перехожими і між своїх
Одягом, їжею, потягом, мовою,
Кольором шкіри, відтінками мрій...
Сірість боїться, як хтось розфарбовує:
Взявся за пензель – вже кидать не смій.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Аби міг наказати так само

Серцю вчасно, мов злодій горі,
Чи звелів би: «Закрийся, сезаме!..

Обпечешся в заплутаній грі!?.»

Ні... Кохання даремно бороти.

Ну й нехай, що розводить нас час.

Є ж у пам'яті сховані ґроти,
Де скарби – теплий спомин про нас.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Окрай вікна нудотна завірюха
Півночі стогне, наче звір від ран.
Дитя ж в мені в замилюванні слуха
В строкатій мушлі Тихий океан.

Він острови у білосніжні груди
То лащить, то січе, мов батогом...
Плескочуть хвилі... А мені в них почути,
Як твоє серце б'ється край мого...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Мій світ – шиття у дві відмінні нитки.

Закон простий: не любиш – не лукав.
Дрібні торги й махлярство пахнуть гидко.
Тут «за» чи «проти», пан або пропав.

Твій світ – хода по краєчку веселки.

Там ледве хто й записував закон.
Я й не корю, бо серцю в закапелки
Стріл і мені націлив Купідон

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Кохання шахи ми взяли без правил.

Та й де їм бути, коли у серці хміль?

Коли задовольняли кожен нахил?

Коли чинили сотні божевіль,

Бо ж поле для крутійств було розлоге:

То надиш ти, за мить вже, наче, я...

Кому ж в цій грі дісталась перемога?

Та вже ж нікому – тиха нічия...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Закони, догми й декалоги
Кували нам за Римом Рим:
Не встиг зіп'ятися на ноги,
Живи, кохай, вмирай по ним...

Що б не химерили з правіку –
Ніщо не дійде до пуття:
Від помилок відсутні ліки,
Бо хиби – щеплення життя.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Ми живі, допоки кличуть справи,
Доки віддаємо без жалю,
Доки сміх дзвенить у три октави,
І спроможні вимовить: «Люблю!..»
Доки здатні зігривальний спомин
В пляшечки думок приберегти,
Аби від зневіри та втоми
Гоїти серця у холоди.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

На сірий світ ніяк не зійде сніг –
Мрячать дощі, тумани клубочаться...
Мабуть, зима вже збилася із ніг,
Що й холодів чекати марна праця.

Життя пусте, як сісти й дожидать:
Снігів, дзвінків, пробачень і побачень...
Потрібно йти. Вперед. За п'яддю п'ядь.
Бо хтось бредє назустріч нам терпляче.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Господи!.. Що я? Звичайний порох,
Що край ніг Твоїх чіпляється до риз.
Сто сум'ять у серці по коморах
На Твій суд покірливо приніс.

У земнім житті гріхів як маку.
І усі волають: «Каяття!»
Шепочи Свій вирок небораку...
- Я – Любов, Моє дитя, а не Суддя.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

У повечір'я світ втрачає барви.
І сутінь тче оманливість і страх.
І проводи, неначе струни арфи,
Дзвенять ноктюрн на стогнучих вітрах.

Згортає сонях серця мимоволі
Серед розлук змарнілі пелюстки.
Не бійтесь ночі, квіти похололі,
Ще жодна мла не правила віки.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Не шукай оманливого свята

Між утіх у юрмах гамірних.

Проминуть – не вийде й пригадати

Ні облич, ні радості від них.

Свято – мандрувати під зірками;

Двом коханцям ночі пити в борг;

Мудрістю звірятися з батьками;

І знайти, як в серці диха Бог.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Міцним вином із грона таємниць
Прадавні маги причастили душі,
Коли в хліву завмерли долілиць,
Де в яслах спав Предвічний і Грядущий.

Нам осягти коштовність їх дарів
Дають в коханні, коли бракне віри:
Жаги меди – то золото царів,
Замрії – ладан, а розлука – мирро.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

- Як буде в світі те,
Чим зможеш дорожити,
Тоді пишайся німо –
Межи людей мовчи,
Незчуєшся – незримо,
Неначе тать вночі,
Все заздрість розкраде –
Там вовчі апетити.

- Але ж шумує кров,
Мов вина непочаті,
Клекочуть білопінно
То трепет, то жага,
І серце без зупину
На спрагу знемага
І ласо п'є любов,
І просить не мовчати...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

**Ми любов, наче протуберанці,
Вивергали з сердець у світи.
Що ж вдягли, як приречені бранці,
Ми на них ланцюги самоти?**

Наче й вільні у будні та свята.
Є й з ким тішитись, як не крути.
Тільки рідною душу назвати
Я не в змозі. Не можеш і ти.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Безсонна ніч доважує роботи,
Старі вагання взявши на буксир:
Як зрозуміти, що кохав достоту?
Чи є в любови свій глибиномір?

Він, може, все, що міря – стукіт в груди.
І часто лжепророчить попервах.
Та, знаєш, певне, глибше не пірнути,
Коли за тебе тлію в молитвах.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Ледь почавши спектакль,
Ми урвали сюжет напівслові.
Взявши довгий антракт,
Ми до різних куліс подались.
Та судилося так,
Що в душі не змаліло любові,
А наситився смак,
Як розлуки шторми уляглись.

Вже нема гіркоти.
Стали святом дзвінки телефонні.
Сплинув час німоти,
У якій навіть дух крижанів.
Білий кінь самоти
Мій не скніє на довгій припоні,
Хоч його саме ти
Випасаєш на вигонах снів.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Зоріє повні золота печатка.

Звабливо ллється по квартирі джаз...

А що, якби нам випало спочатку
Пройти цей шлях бодай би ще хоч раз?

О!.. Ми б примхливі пристрасті пасажі

Зіграли б віртуозніше, повір!

... Та то були б вже спогади не наші,
А просто ревно вивчений клавір.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

В казну життя уплачено ще рік
З відсотком щастя і з оброком смути.
Та, аби хтось завчасно передрік,
Я б не хотів нічого оминати:
Ані солоні дрібочки розлук,
Ні філіжанки ласого кохання, –
В сюїті долі цінний кожний звук,
Аби набути щирого звучання.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

В сонмищі ритмів, у сотнях мелодій

Ми розпізнали один метроном.

В тиглі любови в єдине дві плоті

Плавили ночі з відринутим сном.

Жадібний час із холодністю ката
Сплав наш коштовний знецінив внівець.

Все, що лишилось – кохання токката:

Тема шалена – раптовий кінець.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Любов не дивиться на вік?..

На дні й роки – можливо.

Вона спогорда часу лік

У кліті зачина.

Бо як ухопить двох потік, –

Вони непохлоливо

В пекучі води грішних рік

Пірнають навмання.

Любов не зна про календар.

Та, може, вже сьогодні

Комусь посеред млосних хмар

Розвиднюється світ:

І тягне вниз, немов тягар,

Світоглядів безодня...

Не всім під силу дивний дар –

Кохать при різність літ.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Знову поряд... Чуєш, серце тенькає?

А йому ж розлуки як нема...

На розмову часу тільки жменька є.

Та й і ту поцуплює юрма.

Цілував би я очей твоїх мигдалики!..

Та між нас умовностей паркан...

Ця любов пишніти буде здалеку,

Як густий поранішній туман.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Ми стоїмо за крок – близькі й далекі,

Немов ніщо у світі не ріднить.

Урізнобіч юрби щасливий клекіт,
Що розведе нас двох уже за мить.

Ми б розділити ніч були охочі...

Іще б хоч крок – і збилися б з пуття.

Я посміхаюсь. Ти смієшся в очі.

Що є, то є. Таке воно життя...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Нам у морок сяйливо було
Вдвох на кожній розмитій світлині.
Відбуло. Відцвіло. Загуло.
Від любови лишилися тіні.

Холоди. І льоди. І зима.
Де ж ти, весно, сердець поводирю?!
Озирнуся – а суму ж нема:
Як є тінь – то є сонце. Я вірю.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

У клуні пам'яті лежить,
Мов запахуще сіно,
Духмяний спогад про ту мить,
Як ми ділили світ.
Коли життя моє сніжить,
Бодай би на хвилину
Іду туди, де ще пашисть
Теплом зів'ялий цвіт.

Полежу хвильку, – і тоді
Наповнююся дива,
Немов немає холодів
Розгнузданих завій.
Хоч ми, як кола на воді,
Розбіглися спесиво,
В копицях снів в моїм житті
Є трунок наших мрій.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

У святої Любови страшна таїна:
Безборонне Маля до грудей притискати
І, не спивши щедрот материнства до дна,
Знати мить неминучої втрати.

На землі для любови той самий закон:
Покохавши, не варто боятись розлуки.
Прийде мить почуттям перейти Рубікон,
І тоді наймудріше – розтиснути руки.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

- Невже ми всі – лише маріонетки,
Яким три мойри відміряють строк?
Невже нам дзвін китайської монетки
Спроможний підказати мудрий крок?

Скажи, навіщо Боже провидіння
Звело нас двох, звелівши розійтись?

- Бо то був час громадити каміння,
Аби з гори торкнути неба вись...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Повіриш, що справжня любов не ревнує?

Пощо, як у доль вже одна борозна?

Коли й за три вёрсти ти мов одесную?

Коли за три тиші твій голос луна?

Коли за три ночі і за три морози

Тепло твого доторку ще зігріва?

Любов себе марно не зводить на сльози.

Принаймні, допоки надія жива...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Коли це любов турбувалась про межі

І серед земного шукала мірил?..

Затисли в лещата її соцмережі,

Поцупивши сили з широких вітрил.

Неначе карати, рахуються «лайки».

А верх залицяння – розніжений пост.

Кинь стріли, Ероте, і дай-но нагайки,

За те, що кохання знесли на погост...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Ти тримаєш мене у полоні,
Не замкнувши дверцята у кліть.
Я щоденно, як у Вавилоні,
Зводжу вежу зі слів, щоб не скніть.

Що між нами? Натягнуті струни,
Що тремтять на одній частоті?
Чи всього лише примхи фортуни –
Щось крихке, мов кришталь на воді?..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

В грудневу ніч усі чекають дива –

Свого, малого, не святих чудес:

Аби утрат у серці вщухла злива;

Аби в надії день новий воскрес;

Аби з води прісного діалогу

Став глек вина п'янливої жаги...

Аж доля усміхається з-за рогу:

«Роби вже крок!.. Чи ж бо не до снаги?..»

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Між нами сотні кроків, сто вулиць, сто доріг,

І незнайомі люди, і клопітливі будні.

На наші дні стрічання іде новітній сніг.

І ми за розставання вже більше неосудні.

Ми відбули покару мовчанням довгих днів,

Уламками побачень на обраних світлинах.

За дзвоном твого сміху мій спокій зголоднів

У довгих молитвах в кохання на руїнах.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Моя кринице спогадів студена!

Я з тебе п'ю, але не видно дна.

Моє причастя пам'яті щоденне

Хмільніше від церковного вина.

Коли ж цеберце стукнеться об денце

Чи замуліє згадок джерельце?..

Чи мо' так долі в'ється веретенце,

Що в снах моїх навік одне лице?..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Як древній кит, на роздоріжжі
Завмер будинок між епох.
Нова доба мурує вище,
А він стоїть. І зна лиш Бог,
Коли за ним відчалить шхуна,
Аби у зморений фасад
Встромить відбійники-гарпуни...
Чи вщент спалить, щоб «шах і мат»...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Старезна піч на тлі модернізацій
Забула й мить, як в лоні жар помер.
А перша ніч теж може забуватись?..
А доторк рук у тисячі ампер?..

А трепет тіл з цілунками у плечі?
А блиск в очах у сотні тисяч Ват?..
Забудеться?.. Запитуйте у печі, –
Хотіла б все забути, та навряд...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

**Ніби вчора буяла шипшина,
Із рожевих квіток лився мед...
Десь в «учора» злились воєдино
Макрокосми мандрівних планет.**

Десь би в «завтра» прокинутись зранку, –
А твій всесвіт ще поруч у сні...
Та промерзла шипшина на ґанку
Про «сьогодні» шепоче мені.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Все найцінніше пишеться post scriptum,
Коли від правди почерк аж дрижить.
Скандують «Ave!..», вже коли у крипту
Свого пророка встигли положить.

Усе важливе коїться post factum,
Коли юрба відвернеться в нудзі.
І post amoreм любимо, хоч фатум
Вже змів любов із нашої стезі.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

І хоча допалали мости,
Зрідка в нас воскресає розмова.
Ми з тобою і далі на «ти».
Розуміємо все з напівслова.

Вже ніяку не гра ніхто роль.
Нас не сліплять сп'янілі чекання.
Ми лишили на сходинках доль
Хліб життя з білих зерен кохання...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Лоскоче сонце променями дно.

На мілині полоще ноги літо...

Ми заховали в серце під сукно

Те, як могли до бєзуму любити.

Надлинуть зрідка пам'яті вітри,

З-під товщі справ затріпотить цей спомин.

Було ж так тепло, що не говори!..

І дно душі лоскоче згадок промінь...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Про любов нехай кричить з екрану

Черговий дешевий серіал.

Я ж для тебе зірку не дістану;

Не подам руки на п'єдестал.

Я натомість вислухають лихо.

Я зашепочу твою печаль.

Розтоплю в обіймах кривди кригу,

Як душа шукатиме причал.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Не важливо, що між нас безодня

В сто стрибків, у тисячі прощань.

Я тебе чекаю і сьогодні

В тишу снів для довгих милувань.

Завтра, може, спишемося знову.

Пощастить – заграє телефон.

Все це завтра. Нині ж на розмову

Завітай у мій грудневий сон!..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Пензлем променів небо квітчається –

Акварель надвечір'я летка.
Блимне зоряна срібна луска, –
І вона лиш у згадці лишається.

Мастихінами пристрасті гострої
Ми вкривали кохання ескіз.
Полотно ж було мокре від сліз,
І сюжет наш розтікся у просторі...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Не виміряти час кружлянням стрілки.

Його потік не стрима циферблат.

Ще ніби вчора грались на причілку,
Аж вже за мить – самим плекати сад.

Вага часу – не дні і не епохи,

А почуття і спомини про них.

В сутужні дні час сунеться потроху.
Кохання ж ніч – мов спринтерській забіг.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Самітна вершина мого світу,

Де чекав на одкровення час,

Ніби хмаровинням, оповита

Запашними мріями про нас.

З неї я колись торкався неба.

Звідти я до Бога шепотів...

А тепер на ній одна потреба –

Бачити твої земні путі...

||=[100]=||

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

От-от розправить крила між туманами

І полетить у безміри горіх...

Любов моя, охрещена оманами,
Що ти – моя спокута чи мій гріх?..

Чи ти моя спокуса? Чи причастя ти?

Чи, може, ти ніяка не любов?..

Моїм думкам без відповіді шастати,
Допоки трунок твій юртує кров.

||=[101]=||

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Була любов, мов ночі в сінокіс –

Така ж коротка і така ж п'янлива;
Немов раптова гримотлива злива,
Що всім прогнозам ллє напереріз.

Була любов... а, може, й не була...
Як літній день – віджевріла й погасла...

Ми розтягли усю її на гасла,
Аби вона хоч в споминах жила.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Мені було так безтурботно й тихо
У глушині повалених надій.
Навіщо ж ти – на щастя чи на лихо? –
У долі посміхаєшся моїй?

Я мохом справ убрався, мов парчею.
У хащі слів сховався, ніби звір.
Що ж в сні мої – навмисне чи знічев'я? –
Являєшся, табу наперекір?

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

**Час колупає зморшки на цеглині,
З розбитих вікон шкiриться печаль:
«Ви, перехожі, всі так само тлінні –
Червона глина, як і я, на жаль...
Минаєте бездумно й безупинно
Свою любов, чужу зневіру й біль...
Та що мені? Я – теє, просто стіни,
Які роками доїдає цвіль...»**

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

А сонце розливається в траві
І міниться веселками ув оці...
Вже байдуже: чи ми були праві,
Чи хибили удвох на кожному кроці...

Є що згадати. Привід не один
Для сміху й смутку у душевній схроні.
Уява ж пише тисячі картин
Під шелест фраз в холодній телефоні...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Століття йде в підручники потроху:
Бунтарський профіль. Популістський фас.
Ми віримо – формуємо епоху!
А то ж вона несе потоком нас.
Останнє слово буде не за нами...
Не нам збирати справ земних плоди –
Як пощастить, далекими синами
Згадаємося хоч вряди-годи.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

АЛФАВІТНИЙ ПОКАЖЧИК ТВОРІВ

А сонце розливається в траві	105
Аби міг наказати так само	59
Безсонна ніч доважує роботи.....	72
Б'є молодість у груди	46
Бувають миті – бракне сил для лету.....	56
Була любов, мов ночі в сінокіс	102
В грудневу ніч усі чекають дива.....	87
В казну життя уплачено ще рік	75
В прозорі простині ранкової імли.....	16
В сонмищі ритмів, у сотнях мелодій	76
В тісняві правил, під модними ношами.....	58
Ви знов до Мене з розпачем і сумнівом?	15
Вокзал життя мигтить від силуетів	7
Все найцінніше пишеться post scriptum	93
Господи!.. Що я? Звичайний порох.....	66
Де ти тепер, моя осіння пісне?	41
Достигає день у гроні літа.....	8
Душа рояля підглядає в зал	20
Життя – вистава знаних фарисеїв	17
З малих років невивчений урок	57
Зазирає ніч мені у душу	18
Закінчилось кохання? Не вірю.....	27
Закони, догми й декалоги.....	63
Застигли святі біля Бога.....	12
Зима хова, немов коштовну згадку,	30
Знову поряд... Чуєш, серце тенькає?	78
Зоріє повні золота печатка.	74
І хоча допалали мости	94
Коли стану я над прірвою глибокою	53
Коли це любов турбувалась про межі.....	85
Кохання шахи ми взяли без правил.	62
Ледь почавши спектакль.....	73
Ліс оголяє абриси готичні.	48
Лоскоче сонце променями дно	95

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Любов не дивиться на вік?.....	77
Любов у нас самих.	35
Марна звичка – в молитвах жебракувати.....	44
Мені було так безтурботно й тихо	103
Ми – сліпі канатоходці у житті.	28
Ми в обіймах сплїталися лозами,	38
Ми живі, допоки кличуть справи.....	64
Ми любов, наче протуберанці	71
Ми себе віддавали без лишку.....	45
Ми стоїмо за крок - близькі й далекі.....	79
Ми шукаємо путь без кінця	33
Між нами сотні кроків, сто вулиць, сто доріг....	88
Мій світ - шиття у дві відмінні нитки.	61
Міцним вином із грона таємниць	69
Моя кринице спогадів студена!	89
На сірий світ ніяк не зійде сніг	65
Навчи мене, мій Отче, відпускати	42
Нам у морок сяйливо було.....	80
Не важливо, що між нас безодня	97
Не виміряти час кружлянням стрілки.....	99
Не шукай оманливого свята	68
Невже ми всі – лише маріонетки.....	83
Нема для Бога «пізно» чи «зарано».....	26
Нерозбірливий час	19
Ніби вчора буяла шипшина.....	92
Окрай вікна нудотна завірюха.....	60
От-от розправить крила між туманами	101
Паводок світанку у кімнаті	54
Пензлем променів небо квітчається –	98
Питатися, хто чий – пусті дрібниці	36
Підлесники у вуха скиглять: «Слава!..».....	11
Повзла дорога чорна і сувора.	49
Повіриш, що справжня любов не ревнує	84
Про любов нехай кричить з екрану	96
Реформи?.. Нікчемні суєти... ..	43
Рік на зиму вертає невпинно	24
Розкладаю життя на полиці	25

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

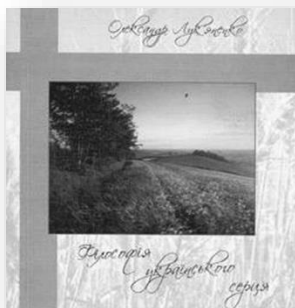
ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Розміняю півдолі на дрібноти.....	50
Самітна вершина мого світу	100
Серед зими бракує часом літа.....	47
Сонях сонця там десь тихо тоне,.....	14
Спогади, мов птиці неполохані	55
Старезна піч на тлі модернізацій	91
Старий асфальт вмивається дощем	22
Століття йде в підручники потроху.....	106
Ти тримаєш мене у полоні.....	86
Ти чуєш, зимо? Я до тебе йду!	51
Треба вміти казати «ні».....	31
У клуні пам'яті лежить.....	81
У повечір'я світ втрачає барви.....	67
У святої Любови страшна таїна.....	82
У серця торбинці.....	9
Хочеш правди?.. В кожного своя.	13
Цінуй що є. Усе твоє – момент, не більше.....	29
Час колупає зморшки на цеглині	104
Чи Бог скаже: «Що ж, тягни білет іще...»	21
Чи ти чекаєш на мене? Ні	34
Шепоче осінь, наче від Матвія	10
Що ж нас, земних скитальників, судити	40
Що не день - марудна чергова халепа.	32
Я мовчу. І ти мовчиш. Ні звуку	39
Я не благаю Вашої любови	23
Як буде в світі те.....	70
Як древній кит, на роздоріжжі	90
Якщо ти любиш, то приймай як є.....	37

Побачили світ книги О. Лук'яненка

**Філософія Родошанування. Поетичні роздуми.
Полтава, 2015. 383 с., іл.**

**Філософія українського серця: Поетичні роздуми.
Полтава, 2010. 120 с.**

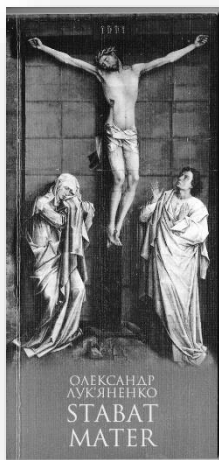

Храм: Філософія серця. Полтава, 2011. 116 с.

Побачили світ книги О. Лук'яненка

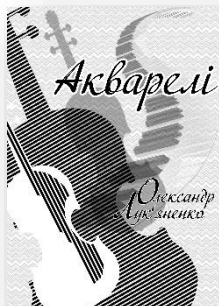
Алхімія життя:
драма-викриття.
Полтава, 2012. 96 с.

Stabat Mater: драма-каяття.
Полтава, 2014, 192 с.

Як в малі роки...: пісні для
голосу та хору з
оркестровим супроводом. -
Полтава, 2012. - . 206 с.

Акварелі: музичні ескізи
для оркестру. - Полтава,
2016. - 220 с

Літературно-художнє видання

Олександр Вікторович Лук'яненко

ВОКЗАЛ ЖИТТЯ

Сто думок на перехресті

Поетичні мандрі

Українська мова

Редактор - М. Корж
Технічний редактор - О. Лебедєв
Художник - Т. Домненко

Здано до набору: 19.03.2018
Підписано до друку: 28.04.2018
Формат: 60x84/24.
Папір офсетний. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 0,74. Вид. № 1507.
Наклад 300 прим.

Видавництво «Сімон»

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до
Державного реєстру видавців, виготовників і
розповсюджувачів видавничої продукції серія ПЛ №17
від 23.03.2004 р.

36011, м. Полтава, вул. Стрітенська 37
www.simon.com.ua

E-mail: simon@simon.com.ua
(0532) 50-24-01, (05322) 2-76-95,
факс (05322) 7-05-87

